

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/354/2021
Identifikačné číslo spisu: 1316214158
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1316214158.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Ing. V. A., bývajúcej v A., P. XX, zastúpenej JUDr. Jánom Mišúrom PhD., advokátom so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 27, proti žalovanému Ústredný kontrolný a skúšobný ústav poľnohospodársky v Bratislave, so sídlom Matúšková 21, Bratislava, IČO: 00 156 582, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 17Cpr/7/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. marca 2021 sp. zn. 3CoPr/3/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) čiastočným rozsudkom (žalobkyňa žalobou domáha určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru s tým, že pracovný pomer naďalej trvá a náhrady mzdy) z 12. decembra 2019 č. k. 17Cpr/7/2016 - 107 (druhým v poradí) určil, že skončenie pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného, založeného pracovnou zmluvou zo dňa 1. júna 2016, na základe skončenia v skúšobnej dobe zo dňa 29. júna 2016, je neplatné s tým, že jej pracovný pomer naďalej trvá.

1.1. Za rozhodné prvoinštančný súd považoval zodpovedať, či žalovaný mohol zákonným spôsobom ukončiť pracovný pomer so žalobkyňou v skúšobnej dobe, čo záviselo od posúdenia od posúdenia, či bolo možné v pracovnej zmluve sporových strán skúšobnú dobu platne dojednať. Žalobkyňa spochybňovala platnosť pracovnej zmluvy z 1. júna 2016, tvrdila že pracovný pomer založený skoršou pracovnou zmluvou zo 16. septembra 2002 nebol ukončený žiadnym zo spôsobov upravených v Zákonníku práce, tento pracovný pomer podľa žalobkyne trval, a preto nebolo možné platne uzavrieť novú pracovnú zmluvu medzi tými istými účastníkmi na totožnú pracovnú pozíciu a s totožnou pracovnou náplňou. S argumentáciou žalobkyne sa súd prvej inštancie stotožnil byť viazaný právnym názorom vysloveným vo veci odvolacím súdom v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení.

1.2. Podľa prvoinštančného súdu žalovaný v konaní neprodukoval žiaden dôkaz, ktorým by preukázal,

že pracovný pomer žalobkyne založený pracovnou zmluvou zo 16. septembra 2002 riadne skončil. Argumentácia žalovaného, že pracovný pomer žalobkyne uzavretý dňa 16. septembra 2002 bol nahradený novou štátnozamestnaneckou funkciou založenou služobnou zmluvou z 25. septembra 2013 neobstojí, pretože založenie, či vznik štátnozamestnaneckého pomeru medzi spôsobmi skončenia pracovného pomeru nepatrí. Žalovaný okrem spochybňovania kontinuity pracovného pomeru žalobkyne neprodukoval žiaden relevantný dôkaz, ktorý by to vyvrátil, t. j. nepredložil dôkaz preukazujúci riadne skončenie pracovného pomeru založeného dňa 16. septembra 2002.

1.3. Vychádzajúc z § 59 ods. 1 Zákonníka práce, ktorý taxatívne stanovuje štyri spôsoby skončenia pracovného pomeru (dohodou, výpoveďou, okamžitým skončením a skončením v skúšobnej dobe) súd prvej inštancie skonštatoval, že ani jeden tento spôsob nebol v prípade pracovného pomeru žalobkyne, ktorý vznikol na základe pracovnej zmluvy zo dňa 16. septembra 2002, naplnený. Prisvedčil preto argumentácii žalobkyne, že jej pracovný pomer založený dňa 16. septembra 2002 kontinuálne trval; tomuto záveru svedčí aj skutočnosť, že jej pri podpise pracovnej zmluvy zo dňa 1. júna 2016 nebola predložená pracovná náplň, ktorá bola totožná s pracovnou náplňou podľa skoršej pracovnej zmluvy. Žalovaný síce argumentoval, že pracovná náplň nie je podstatnou náležitosťou pracovnej zmluvy, s čím sa súd prvej inštancie stotožnil, ale zároveň dodal, že v kontexte posúdenia kontinuity pracovného pomeru žalobkyne od 16. septembra 2002 svedčí absencia pracovnej náplne v prospech procesnej a skutkovej argumentácie žalobkyne o kontinuite jej pracovného pomeru. V prospech kontinuity pracovného pomeru žalobkyne podporne svedčí i predložený dôkaz o evidencii žalobkyne v Sociálnej poisťovni, z ktorého vyplýva, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného trval nepretržite od 16. septembra 2002 do 30. júna 2016 bez akejkoľvek zmeny. Podľa súdu tiež, ak žalovaný ako zamestnávateľ dohodol so žalobkyňou ako zamestnankyňou skúšobnú dobu v pracovnej zmluve zo dňa 16. septembra 2002, nemohol platne dohodnúť skúšobnú dobu opakovane.

1.4. Vzhľadom na skutkové a právne závery vedúce k dôvodnosti žalobkyňou tvrdeného nároku, že skončenie jej pracovného pomeru u žalovaného, založeného pracovnou zmluvou zo dňa 1. júna 2016 na základe skončenia v skúšobnej dobe zo dňa 29. júna 2016, je neplatné a jej pracovný pomer naďalej trvá, súd prvej inštancie medzitým rozsudkom (§ 214 ods. 1 CSP) rozhodol najskôr o základe ňou uplatneného nároku (? - správne o časti pozn.) a žalobe v tejto časti s poukazom na § 43 ods. 1, § 45 ods. 1, § 59 ods. 1, § 72 ods. 1 Zákonníka práce vyhovel.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 25. marca 2021 sp. zn. 3CoPr/3/2020 - 107 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

2.1. Odvolací súd uviedol, že napadnutý rozsudok je vecne správny a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje (i s odôvodnením). K odvolacím námietkam žalovaného sa vyjadril nasledovne.

2.2. Žalovaný spochybnil záver súdu prvej inštancie o kontinuite pracovného pomeru uzatvoreného dňa 16. septembra 2002 s uzatvorenou pracovnou zmluvou dňa 1. júna 2016, keď podľa neho sa jednalo o dva samostatné pracovné pomery. Táto námietka je však podľa odvolacieho súdu v rozpore s ním vyslovenou pochybnosťou, či pracovný pomer uzatvorený dňa 1. júna 2016 s tou istou pracovnou náplňou ako pracovný pomer uzatvorený dňa 16. septembra 2002 nie je absolútne neplatný z dôvodu rozporu s § 50 Zákonníka práce.

2.3. Odvolací súd neprihliadol na pracovnú náplň žalobkyne na pozícii vedúca oddelenia ekonomiky, vyhotovenú a podpísanú osobou poverenou riadením odboru ekonomického; t. j. pracovnú náplň, ktorá mala tvoriť neoddeliteľnú súčasť pracovnej zmluvy zo dňa 1. júna 2016 ako na prostriedok procesnej obrany uplatnený žalovaným až v odvolaní, zohľadňujúc dikciu § 366 CSP (nepripustná novota). Keďže odvolacia argumentácia žalovaného bola postavená výlučne na danom dôkaze (vo vzťahu k preukázaniu či išlo o dva samostatné pracovné pomery alebo o pracovný pomer s tou istou pracovnou náplňou), na ktorý dôkaz nemožno v odvolacom konaní prihliadať, táto nemôže spochybniť záver súdu prvej inštancie o trvaní pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou zo dňa 16. septembra 2002. Pri predmete konania, ktorým je o.i. určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe, potom súd prvej inštancie správne vychádzal so záveru uvedeného odvolacím súdom už v skoršom zrušujúcom rozhodnutí, že zákonná možnosť dojednať v pracovnej zmluve skúšobnú dobu je v zmysle § 45 Zákonníka práce obmedzená maximálnou dĺžkou jej trvania, ktorú nie je možné predlžovať, obligatórnou písomnou formou jej dojednania a vylúčením možnosti dohodnúť skúšobnú dobu v prípade opätovne uzatváraných pracovných pomerov na dobu určitú; dojednanie skúšobnej doby, ako

pravidelnej obsahovej náležitosti pracovnej zmluvy, nemožno platne dohodnúť po tom, čo vznikol pracovný pomer, nemožno ju dohodnúť so spätnou platnosťou, ale najneskôr v deň, ktorý bol dojednaný ako deň nástupu do práce; dodatočné dohodnutie skúšobnej doby pre pracovný pomer, ktorý už vznikol, je totiž neplatné; zo zákonnej dikcie ustanovenia § 45 Zákonníka práce a účelu skúšobnej doby ako takej možno tiež logicky odvodiť, že v jednom pracovnom pomere je možné dohodnúť skúšobnú dobu len jedenkrát.

3. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný. Najvyššiemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil a určil platnosť žalobkyňou namietaného skončenia pracovného pomeru, prípadne rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na nové konanie. Ak by to bolo potrebné žiadal zrušiť i prvoinštančný rozsudok a vec mu vrátiť na nové konanie. Pre prípad zamietnutia dovolania ako ďalšiu alternatívu dovolateľ žiadal priamo dovolací súd znížiť nárok na vyplatenie náhrady mzdy žalobkyňi maximálne v trvaní 36 mesiacov (príp. v kratšom časovom úseku) podľa § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce a spojiť vec s vecou vedenou na prvoinštančnom súde pod sp. zn. 11Cpr/15/2016, ktorá je prerušená do skončenia predmetného konania z dôvodu hospodárnosti. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP

3.1. V súvislosti s dovolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia dovolateľ v dovolaní neuviedol žiadnu právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, neuviedol ani žiadne vzájomne rozporné rozhodnutia dovolacieho súdu v súvislosti s právnym posúdením vecí obdobného charakteru. Žalovaný na dvadsiatich stranách dovolania citoval výňatky z odôvodnenia napadnutého rozsudku, z repliky, z príslušných komentárov použitých právnych predpisov od vybraných autorov, citoval i konkrétne zákonné ustanovenia (napr. z Občianskeho zákonníka, Zákonníka práce), v kontexte následnej kritiky a polemizovania s právnymi závermi a skutkovými zisteniami nižších súdov, právnym názormi a argumentami protistrany, so správnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol, resp. zamietol a priznal jej nárok na náhradu dovolacích trov. Zdôraznila, že v kontexte argumentácie sa dovolacie dôvody žalovaného vylučujú a nie je zrejmé, ktorý z dôvodov má byť ten, od ktorého dovolanie odvodzuje. Dovolanie je formulované ako argumentácia k dôvodom rozsudku, polemika s jej skutkovou argumentáciou pred prvoinštančným súdom a vychádza z vlastného presvedčenia o svojom právnom názore na vec.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 7Cdo/312/2018, 8Cdo/67/2017).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

9. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právnemu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

10. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/206/2016, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/158/2017, 7Cdo/312/2018, 8Cdo/99/2017).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP

11. Žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP (pozri bod 3), v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že táto - právne relevantná otázka v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ CSP musí byť procesnou stranou (dovolateľom) v dovolaní vymedzená jasným, určitým, konkrétnym a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť, prípadne aj dôvodnosť dovolania.

12. Dovolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie nového sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát (v danom prípade zamestnanec dovolateľa, ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa) nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

13. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne.

Predpokladom prípustnosti dovolania je dôsledné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd musí uviesť svoj názor na riešenie tejto právnej otázky (§ 393 ods. 2, 3 CSP). V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože nesprávne právne posúdil otázku doteraz v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neriešenú (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), resp. je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP), pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števíček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382). 13.

14. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

15. Žalovaný v súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP konkrétne neuviedol žiadnu právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne a v tejto súvislosti ani žiadne ani žiadne rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 3.1.).

15.1. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

15.2. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevyvedie právnu otázku a neoznačí rozdielnu ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktoré judikáty, stanoviská alebo rozhodnutia mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky a vec posudzovali rozdielne. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števíček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/28/2017).

15.3. V danom prípade dovolateľ podrobil kritike konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu, obšírne vysvetľoval, v čom vidí nesprávnosť záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, avšak ani pri posudzovaní podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) nemožno ustáliť, konkrétne ktorú právnu otázku (resp. otázky) riešenú odvolacím súdom považoval za podstatnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP.

16. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP. Vzhľadom na to jeho neprípustné dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.